

efter Indfødsretsloven af 1776 faaer Afgang til Indfødsret, naar man skal kunne udøve nogen Valgret og Valgbarhed. Det er dog vistnok unaturligt, at en Mand, som i flere Aar har levet her i Landet, som har viist en i flere Henseender hæderlig Opførsel, som har en stor Betydning i den Commune eller den Kreds, hvori han har opholdt sig, skal være udelukket fra at deeltage i de Rettigheder, der tilkomme den mindst betydende Person her i Landet, naar denne har opnaaet en vis Alder, og naar der ikke er noget Særligt paa ham at udsætte. Man har derfor ogsaa hyppig villet i særegne Love hjemle Personer, som have Egenkaber af det nævnte Slags, Indfødsret, men man maa erkende, at Hæderheden af disse Personer aldeles ikke er i det Tilfælde, at de have Afgang til det, som efter vor Lovgivning egentlig udgjør Begrebet om Indfødsret; nemlig til at faae Embeder og Bestillinger her i Staten. Det maa ogsaa erkendes, at det ikke for Fremtiden kan staae i den danske Rigsdags Magt at vedtage Love, som give Afgang til denne Indfødsret, — som er en Rettighed, der gælder i hele Staten, og ikke særligt i Kongeriget Danmark, — og at det altsaa ikke vil være muligt at skaffe en Mand, som er i det ommeldte Tilfælde, Afgang til Valgret og Valgbarhed her i Landet, naar Grundloven bliver uforandret. At Indfødsretten efter sin Natur virkelig er et Fællesanliggende, er ikke alene Noget, der følger af alle Begreber, men det er ogsaa udtrykkeligt erkjendt i det Udkast til Grundlovens § 15, som er blevet vedtaget af Folkethinget; man vil altsaa ved at fastholde Grundlovens Bestemmelser med Hensyn til Valgret og Valgbarhed udelukke alle de Individier, som ikke ere fødte i Kongens Riger og Lande, men som iøvrigt kunne være meget betydelige, dygtige og hæderlige Mænd, og som have opholdt sig her i lang Tid, fra at kunne have Valgret og Valgbarhed. Der gives neppe nogen anden Stat, eller idetmindste meget faa Stater, hvor man gjør saadanne Fordringer; det er almindeligt, at endog et kortere Ophold end 10 Aar giver denne Rettighed. I Norge giver et Ophold af 5 Aar Afgang til Valgret og af 10 Aar Ret til Valgbarhed, og det synes virkelig unatur-

ligt, at den, som i en saa lang Tid har opholdt sig i Landet og knyttet sig til dets Interesser, skal, naar der ellers ikke er Noget paa ham at udsætte, være udelukket fra Valgret og Valgbarhed; det synes saameget mere synderligt her i Landet, hvor Valgklassen er saa talrig, og hvor altsaa den Enkeltes Valgret er mindre betydende end i andre Stater, ligesom Valgbarheden jo kun betyder Noget under den Forudsætning, at Vedkommende har saadan Sympathie blandt Valgerne, at han faaer deres Stemmer. Derimod er det vist, at man ved at udelukke saadanne Personer fra Valgret og Valgbarhed maaskee stiller sig ved særdeles dygtige og i enhver Henseende paalidelige Mænd, som man kunde ønske toge Deel i Forhandlingerne om de offentlige Anliggender. Det er ogsaa frækende for en Mand, som har viist et hæderligt Forhold, som har levet sig ind i de herværende Forhold, som maaskee staaer i en meget stor Anseelse i den Commune, i den Kreds, hvori han lever — og der har netop været adskillige Saadanne, om hvis Afgang til Indfødsret ved særlig Lov der har været Spørgsmaal, — at han skal være hjemme, naar alle Andre i Kredsen blive indbudne til at deeltage i de offentlige Forhandlinger. Jeg skal her endnu bemærke, sjøndt det vistnok er enhver bekendt, at der ogsaa i de Udkast til Forfatningslove for Hertugdømmerne, som have været Hertugdømmernes Stændersforsamlinger forelagte, er nævnt 10 Aar som det, der giver Afgang til Valgret og Valgbarhed, uden at Vedkommende behøver at være født i Landet. — En anden Bestemmelse, som findes i Indgangen til § B, er, at man skal være 30 Aar gammel; dette er dog virkelig en synderlig Fordring at gjøre til Valgretten. Den gaar ud over det, der findes i de fleste andre Stater, som ellers have en meget mere begrændset Valgret end her. I de fleste Stater er 25 Aars Alderen den, der giver Valgret; dette er ogsaa Tilfælde i Norge, og var ligeledes Tilfælde ved vore Provindsstænder; i andre Stater kræves dertil ikke engang 25 Aar, fordi den sædvanlige Fuldmyndighed er nok, og denne Fuldmyndighed indtræder i adskillige Stater allerede ved det 21de Aar. — En anden Bestemmelse, hvorved vor Grundlov ud-